

[Jens Møller.]

beskattet. Fremskridtspartiets system, der går ud på at hæve bundgrænsen, virker ikke på denne måde. Tværtimod vil alle med bare nogenlunde høje indkomster stadig have den samme høje marginalbeskatning som nu og vil således ikke føle sig foranlediget til at gøre en større indsats. Dette vil gælde de fleste af vores større produktionsvirksomheder, hvorfor det er urealistisk at antage, at en højere bundgrænse væsentligt vil øge lysten til at investere og bygge nye arbejdspladser.

Fremskridtspartiet antager ligeledes, at en lavere skat vil få mennesker til at arbejde mere. Det er uden tvivl rigtigt, at man, hvis marginalskatten sænkes, får mere ud af det ekstra arbejde, man gør, men når det kun gælder for små og mellemstore indkomster og kombineres med en stor generel skattenedsættelse i det høje bundfradrag, må man gøre sig klart, at mange vil reagere helt anderledes, end man forestiller sig i fremskridtspartiet.

Fremskridtspartiet mener, at alle vil sige: nu kan det betale sig at arbejde, så bare på med vanten. Det er sikkert rigtigt, at mange vil ræsonnere sådan, men det vil i hvert fald ikke gælde dem, der ikke får deres marginalskatteprocent sænket, og det er i vid udstrækning de mennesker, der skal investere. Det er også et åbent spørgsmål, om ikke et flertal af resten vil ræsonnere lige modsat og sige: nu slap vi af med skatten, så behøver jeg ikke at arbejde så meget mere. For mange mennesker er fritid og et afslappet arbejdstempo af større værdi end yderligere anskaffelser af materielle goder. Hr. Glistrups fejlurdering beror på den ganske almindelige fejl, at han tror, at alle mennesker vil reagere på samme måde, som han selv ville gøre i en tilsvarende situation.

Fremskridtspartiet har altså ret i, at de offentlige udgifter bør sættes ned, og at skattesystemet bør ændres, så det igen kan betale sig at gøre en ekstra indsats, men den særlige måde, partiet har valgt at gøre det på, er uhenigtsmæssig på grund af fejlurdering af erhvervslivets muligheder for hurtigt at opsuget store skarer af nye arbejdsøgende og på grund af den psykologiske virkning på den enkelte af hans særlige måde at ændre beskatningen på. Lysten til at arbejde og til at investere vil ikke øges væsentligt, måske endda forringes.

Der bliver således ikke mere at fordele, men omkring 200.000 flere arbejdsløse, samtidig

med at kontrollen med socialbedragerier og skattesnyderier forringes katastrofalt, samt at det sociale sikkerhedsnet får så store huller, at det ikke længere vil være ret meget værd. Af disse og flere andre grunde må vi afvise fremskridtspartiets plan til løsning af Danmarks økonomiske situation.

Løsningen på de økonomiske problemer må således findes gennem et samarbejde mellem partierne i midten, socialdemokratiet, de radikale, kristeligt folkeparti, centrum-demokrater og venstre og eventuelt de konservative. Septemberforliget sidste år og augustforliget i år er en begyndelse på dette arbejde. Kristeligt folkeparti har aldrig lagt skjul på, at disse forlig ikke løste alle problemer, men kun var skridt på vejen, og at det var nødvendigt med en langsigtet plan, der kunne vise, at det virkeligt er muligt at vende vor underskuds politik til en overskuds politik, at sikre beskæftigelsen og afskaffe vor gæld til udlandet.

En sådan plan har kristeligt folkeparti udarbejdet og afleveret til forligspartierne i sidste måned. Planen omfatter 17 punkter, hvoraf jeg her skal nævne dem, der har været mest omdiskuteret i tiden siden planens fremkomst.

Som et overordnet styringsorgan for hele indkomstpolitikken oprettes et indkomstkontrolråd med repræsentanter for de politiske partier, arbejdsmarkedets parter, Nationalbanken m. fl. Under indkomstkontrolrådets ledelse føres den nødvendige indkomstpolitik ud i livet.

Lønstigningerne i Danmark fastlåses i forhold til udlandets lønstigninger, således at de højeste danske lønstigninger hele tiden må ligge 5 pct. under udlandets stigning. Denne generelle lønpolitik fastholdes i det mindste i 4 år.

Den automatiske dyrtidsordning bibeholdes, men dyrtidsportioner udbetales kun i det omfang, den overordnede lønpolitik tillader det.

Overenskomstperioden gøres 1-årig.

Al lønglidning, der ikke er godkendt af indkomstkontrolrådet, forbydes, og der indføres bødestraf for at give, kræve eller modtage ikke tilladte lønforhøjelser.

Det skal understreges, at indkomstkontrolrådet således ikke er en statslig instans, idet begge arbejdsmarkedets parter er repræsenteret. I øvrigt har organer af denne art fungeret godt bl. a. i Østrig og Holland, lande, som vi ikke plejer at være betænkelige ved at tage som forbillede, og det betegner da også en liberalisering i forhold til den faktiske tilstand, vi har